

عنوان مقاله:

بررسی زنانگی در شاهنامه ی فردوسی

محل انتشار:

هفتمین کنفرانس بین المللی مطالعات زبان و ادبیات ملل (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

غلامرضا تمیمی تواندشتی - گروه زبان و ادبیات فارسی، موسسه آموزش عالی آفرینش بروجرد، ایران

محدثه جودکی - گروه مهندسی پزشکی، موسسه آموزش عالی آفرینش، بروجرد، ایران

آیدا جوانمردی - گروه مهندسی پزشکی، موسسه آموزش عالی آفرینش، بروجرد، ایران

خلاصه مقاله:

حکیم ابوالقاسم فردوسی، در نظم حماسه ملی ایران به گزارش ویژگی های اخلاقی و منش های انسانی پهلوانان و شخصیت های شاهنامه پرداخته است. حکیم هنرمند و شاعری سخن سنج بود که با ذوق ادبی و آگاهی های همه جانبه فکر و فرهنگ ایرانی را در قالب داستان های بزمی و رزمی بیان کرده، تا ضمن پاسداشت کاخ بلند نظم فارسی، روح پهلوانی مردانگی، راستی، پاکی و دفاع از مرزهای ایران عزیز را به خوانندگان القا کند. اگر چه شاهنامه، متنی حماسی است که نبردهای ایران و انبران را گزارش کرده است. اما تماما پهنه ی جنگ، خونریزی نیست، بلکه در هر سه دوره ی اساطیری، پهلوانی و تاریخی آن زنانگی، یعنی شایستگی های زنان در نبرد، همسرداری، خانه داری و ورزی و روابط عاشقانه نیز فرمانروایی دارد، عشق هایی پاک چون دلدادگی زال و رودابه، رستم و همینه، بیژن و منیژه و- توصیف عشق از زبان فردوسی عقیف ترین نمونه ی عشق است. در منظومه ی حماسی فردوسی داستان های عاشقانه جایگاهی خاص دارد زیرا عشق از نظر فردوسی پاک و متعالی است، پس ثمره ی آن برای پهلوانان صبوری، پاکدامنی، گذشت و فداکاری بود که در داستان های عاشقانه او نمود پیدا کرده است. این پژوهش مانند دیگر پژوهش های علوم انسانی ره روش تحلیلی- توصیفی، شخصیت و نقش های گوناگون زن را با مراجعه به اسناد و منابع معتبر کتابخانه ای مورد بررسی قرار داده و به این نتیجه دست یافته است که نقش زنانگی و شایستگی های بانوان در پهنه های رزم و بزم بسیار برجسته و در سرنوشت شخصیت های داستان ها تعیین کننده است.

کلمات کلیدی:

شاهنامه، فردوسی، شخصیت، زنانگی، عشق ورزی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1535494>

